

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ζ'

'Ο Λαυρέντιος μόλις έφανη έννοησας τὴν πρόσκλησιν ἑκείνην. 'Ηγέρθη καὶ ἡ-
κολούθησε μηχανικῶς τοὺς δύο ἀνδράς. 'Ο ὑπαστυνόμος τὸν ἔλαθεν ἐκ τοῦ βρα-
χίους καὶ ἐφ' ὅσον ἔβαδιζον τὸν παρε-
τήρει.

— "Ελθετε, εἶπε, βοηθήσατε μας νὰ
ἐκδικήσωμεν τὴν μητέρα σας.

'Ο Λαυρέντιος δὲν ἀπεκρίθη. 'Αλλ' οὐ-
δὲν φυσικώτερον τῆς νάρκης ἑκείνης μετὰ
τὴν φοβερὰν συγκίνησιν, ἦν εἶχεν ὑποστῇ.
'Ο ὑπαστυνόμος, ἐσκέπτετο καθ' ἔαυτὸν
ἄν ἦτο δυνατὸν ὁ νέος ἑκείνος νὰ συλλάθῃ
καὶ ἔκτελέσῃ παρόμοιον κακούργημα· ὁ
νιὸς ἑκείνος νὰ δολοφονήσῃ τὴν μητέρα
του; Πρὸς τίνα σκοπόν; 'Ο Μούλ τὸ ὑ-
πέδειξε πρὸ μικροῦ σαφέστατα: διὰ νὰ
πληρώσῃ χρέον τινά, ὅπως ἔξακολουθήσῃ
βίον ἀσωτὸν καὶ ἀνεψιανοῦ. 'Αλλὰ τοῦ-
το δὲν ἦτο πολύ. Δὲν εἶχε χαρακτηριστικὰ
ἀθλίου δολοφόνου· τὰ χαρακτηριστικά
του ἦσαν ὥραια, κανονικὰ καὶ τὰ πάντα
ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ ἑκείνη ἔδήλουν τὴν
εὐγένειαν καὶ τὴν νοημοσύνην. Τί ὑπῆρχε
τέλος εἰς τὸ παρελθόν αὐτοῦ, ὅπως δι-
καιολογήσῃ τοιαύτην ὑπόνοιαν; Μέχρις
ἡλικίας εἴκοσι καὶ δύο ἔτῶν εἶχε διέλθει
βίον ἀμεμπτον πληστὸν τῆς μητρός του, ἦς
ὑπῆρξενή παρηγορία καὶ τὸ καύχημα. 'Ητο
τακτικός καὶ ἔργατικός· με: ἐπιμελεῖας
δὲ ἔξιρέτου, εἶχε περιτάσσει πρὸ μικροῦ
τὰ νομικά. Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ τρό-
πος νὰ βαδίσῃ τὶς πρὸς τὸ ἔγκλημα. Εἶνε
ἀληθὲς ὅτι πρὸ τριῶν ἔτῶν τὰ πάντα εί-
χον μεταβληθῆ, ἀλλ' ἔπειτε ἐκ παρεκ-
τροπῶν τινῶν, ἀξιομέμπτων ὅπωςδήποτε,
νὰ ἔχηγάγῃ τὶς συμπέρασμα τοσούτῳ ἀ-
παίσιον;

Αἱ σκέψεις αὐταὶ συνεσωρεύοντο τα-
χεῖαι ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ὑπαστυνόμου. Συγχρόνως ἀνεμιμνήσκετο τῆς στάσεως
τοῦ Λαυρεντίου, καθ' ἦν στιγμὴν εἶχε
παρουσιασθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης,
ὅτε ἐρίθητο κλαίων ἐπὶ τοῦ πτώματος
τῆς μητρός του.

— Τίποτε προσπεποιημένον εἰς ὅλη
αὐτά, ἔλεγε καθ' ἔαυτὸν· ἡ ὄδύνη ἑ-
κείνη ἦτο ἀληθής καὶ τὰ δάκρυά του εἰ-
λικρινή.

Καὶ τὰς πρώτας ἑκείνας λέξεις, αἵτι-
νες διαφυγοῦσαι τοῦ στόματος τοῦ Λαυ-
ρεντίου τὸν ἐπηρέασαν τοσούτῳ παραδό-
ξως, ἔξήγει ἥδη ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Εἰς δολοφόνος, ἐσκέφθη, θὰ ἐπρο-
φυλάσσεστο καὶ δὲν θὰ ἔλεγε αὐτά.

Ἐν τούτοις εἶχον ἥδη καταβῆ ἐις τὸν
κῆπον.

Παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ πλυντηρίου, δ

Μοὺλ ἐπανέλαβε λεπτομερῶς τὴν περι-
γραφὴν τῆς ἀναβάσεως καὶ συγχρόνως
παρετήρει τὸν Λαυρέντιον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι
ὅτι θὰ ἐπροδίδετο.

— Οὐδὲν εὔκολωτερον, ἔλεγε, νὰ ἀ-
ναρριχηθῇ τὶς ἐπὶ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ,
νὰ ἀνοίξῃ τὰς κιγκλίδας, ν' ἀνυψωθῇ καὶ
πηδήσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον· τὴν ἔργασίαν
αὐτὴν πρὸ μικροῦ ἐπανέλαβε ἔγω, ὁ δ-
ποτος εἴμαι γέρων, πολὺ περισσότερον νέος,
ὑψηλός, εὔστροφος, ρωμαλέος...

Καὶ διμίλων οὕτω ἔξηταζε τὸν Λαυ-
ρέντιον, δστις ἔμενεν ἀπαθής, περίλυπος
καὶ ἀδιαφορῶν.

— "Αν αὐτὸν εἶνε παιγνίδι, εἶπε καθ'
ἔαυτὸν ὁ Μούλ, οὕτινος αἱ ὑπόνοιαι ἥρ-
ξαντο κλονούμεναι, δμολογῶ δτι παιζε-
ται θαυμασίως. 'Αλλ' ἀς προθῶμεν μέχρι
τέλους.

— Απεκάλυψε τὰ ἔχη τῶν ποδῶν, ἀτινα
εἶχεν ἥδη δεῖξει τῷ ὑπαστυνόμῳ.

— Παρατηρήσατε! εἶπε, ἀπευθυνόμε-
νος πρὸς τὸν Λαυρέντιον, ὃν παρετήρει
ἀσκαρδαμυκτί, ὁ δολοφόνος ἀφῆκε τὰ
ἴχην τῶν ποδῶν του καὶ δὲν θὰ δια-
φύγῃ!

— Εἴθε, εἶπε, ὁ Λαυρέντιος στενάζων.
Οὐδὲ μῆς τοῦ προσώπου του ἔκινήθη.
Ἐν τούτοις ὁ Μούλ ἐνόμισεν ὅτι ὁ Λαυ-
ρέντιος προσεποιεῖτο, διότι δὲν ἔσπευσε νὰ
παρατηρήσῃ τὰ ἔχη.

— Πλησιάσατε λοιπόν, τῷ εἶπε, καὶ
παρατηρήσατε καὶ σεῖς πόσου εἶνε ζωηρὰ
καὶ εὐδιάκριτα.

— Βεβαίως, εἶπε, ὁ Λαυρέντιος χω-
ρὶς νὰ κινηθῇ.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Μούλ ἐπανῆλθον ἐν
ὅλῃ αὐτῷ τῇ ἴσχυΐ.

— "Αν σκοπεύῃς νὰ μᾶς ἀρνηθῆς τὴν
σύγκρισιν; εἶπε καθ' ἔαυτὸν ὁ Μούλ, ἥ-
συχασε, παιδί μου, δὲν θὰ βραδύνω νὰ
σου τὴν ἀποσπάσω.

Διέτρεξαν τὸν κῆπον. "Οτε διήρχοντο
πρὸ ἀνδήρου ποτισθέντος ἀπὸ τῆς προ-
τεραίας, πιθανῶς ὑπὸ τῆς δυστυχοῦς Μα-
ριέττας, ὁ Μούλ ὠλίσθησε καὶ συνεκρού-
σθη μετὰ τὸν Λαυρεντίου.

— 'Ανεπιτήδειος ποῦ εἴμαι, ἀνέκραξε.
Σᾶς ζητῶ συγγνώμην... Νομίζω ὅτι ἐ-
στραγγουλίσθη. 'Εξακολουθήσατε, πα-
ρακαλῶ, τὸν περίπατον μόνος.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἔχρησίμευσεν αὐτῷ
ὡς πρόφροσις, ὅπως μείνῃ ὄπίσω. 'Ο ὑπα-
στυνόμος, δστις ἔγνωριζε τὸν Μούλ καὶ
ὑπέθετεν ὅτι τὸ γεγονός ἑκεῖνο δὲν ἦτο
τυχαίον, διόγγησε τὸν Λαυρέντιον, καὶ
τοὺς συνοδεύοντας αὐτοὺς περιέργους, εἰς
τὸ βάθος τοῦ κήπου. "Οστις ἐξ αὐτῶν
ἥθελε στραφῆ δὲν ἥδυνατο νὰ ἵδῃ τὸν
Μούλ κύπτοντα πρὸ τοῦ ἀνδήρου, εἶτα
μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπανερχόμενον πρὸ
τοῦ πλυντηρίου καὶ κύπτοντα ἐκ νέου...
Τὴν φορὰν αὐτήν, δτε ἥγεσθη, ἡ ὄψις
του εἶχεν ἔκφρασιν ἀγρίας χαρᾶς καὶ
θρίαμβου.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πληθθος προσποιού-
μενος βῆμα χωλόν. 'Ο ὑπαστυνόμος τὸν
ἥρωτησε διὰ τοῦ βλέμματος, ὁ δὲ Μούλ
ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς ἀπαρχήρητον

σημεῖον, ὅπερ ἐδήλου: «Δὲν ἡπάτηθην,
εἶνε αὐτός».

Ο ὑπαστυνόμος ἀνεσκίρτησε καὶ πλη-
σιάζων τὸν Μούλ μετὰ ζωηρότητος:

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές; Εἰσαι βέ-
βαιος, ἥρωτησε χαμηλοφώνως.

— Βέβαιος! εἶπεν ὁ Μούλ διὰ τοῦ
αὐτοῦ τόνου καὶ μετὰ φρικώδους μειδιά-
ματος· καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του ἀν-
έπιστοποιεὶ τὸ κακούργημα δὲν θὰ ἥ-
μην βεβαίότερος.

— Λοιπόν, εἶνε τὸ αὐτὸ ποδάρι;

— 'Α-πα-ράλ-λα-κτον, εἶπεν ὁ Μούλ
τοντούς ἐκάστην συλλαβήν· δὲν ὑπάρχει
παραμικρὰ διαφορά· πέντε καρφία εἰς
τὴν πτέρναν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τε-
τειμένα. 'Εγὼ τούλαχιστον δὲν ἀμφιβάλ-
λω· διὰ βαρυαλγῆς νιὸς τῆς πρωΐας, εἶνε δ-
δολοφόνος τῆς παρελθούσης νυκτός.

— Σιωπή! οὐδὲ λέξιν... οὔτε σημεῖ-
ον, ἔννοεις; "Ας νομίζεις ἀσυτὸν ἐκτὸς πά-
σης ὑπονοίας... θὰ συλληφθῇ εὔκολώ-
τερον.

Κατ' ἑκείνην τὴν στιγμὴν εὑρίσκοντα
παρὰ τὴν ὄδὸν τῶν Στεφάνων.

— Προφανῶς ἀπὸ ἔδω δολοφόνος
ὑπερεπήδησε τὸν τοῖχον, εἶπεν δὲν ὑπαστυ-
νόμος.

— Καὶ ἂν δὲν ἔξεδαρε τὰς χειράς,
τούλαχιστον τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων
του θὰ ἐτρίβῃ, προσέθηκεν ὁ Μούλ δει-
κνύων τὸ ξύσιμον καὶ τὴν βλάβην τῆς ἀμ-
μοκονίας. Συγχρόνως δὲ ἔρριπτε τὸ βλέμμα
του ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ Λαυρεντίου.

— 'Αλλ' οὗτος οὔτε κίνημα οὔτε σημεῖον
τι ἔκπαμε.

Ἐφαίνετο ὅτι πάντα ταῦτα τῷ ἥσαν
ἀδιαφορα. 'Ενώπιον τῆς στάσεως ἑκείνης
δὲν παρεπήδησε τὸν τοῖχον. Μετ' ὀλίγον δ-
μως τοῦτο ἦν ἀδύνατον.

— Ήκολούθουν τὰ ἔχη τοῦ δολοφόνου
ἐπὶ τοῦ πεπατημένου ἐδάφους. Αἴφνης εἰς
τῶν παρεστῶτων ἀνέκραξε:

— Τί λάμπει ἑκεὶ εἰς τὰ χόρτα; . . .
ἐν κομβίον περιχειριδίου.

— Εκύψε καὶ πλησίον πυκνῶν τινῶν θά-
μυνων ἀνέλαβε δύο στριῶδες ἐκ μαλακί-
του, περίδετα διὰ χουσοῦ καὶ ἡνωμένα διὰ
μικρᾶς ἀλύσσου. 'Ο ὑπαστυνόμος ἔλαβε
τὸ ἀντικείμενον καὶ προσελθὼν πρὸ τὸν
Λαυρέντιον παρουσίασεν αὐτό. Οὔτος ἐξ-
ῆλθε τέλος ἐκ τῆς ἀπαθείας, εἰς ἦν ἐφαί-
νετο καταφυγών, καὶ ἔκαμε κίνημα ἔκ-
πλήξεως.

— 'Αλλ' αὐτὸν εἶνε ἰδικόν μου, εἶπεν.

— "A!
— Πώς συμβαίνει τοῦτο; 'Εσχάτως
παρετήρησα ὅτι τὸ κομβίον αὐτὸ ἔλειπε
καὶ ὑπώπτευσα τὸν ὑπηρέτην μου. 'Αλλ'
ἀπορῶ πῶς ἔχασα τὸ κομβίον εἰς τὸ
μέρος αὐτὸ τοῦ κήπου, εἰς τὸν δύποιον πρὸ^π
πολλοῦ δὲν ἥλθον.

— Θὰ τὸ ἐλησμονήσατε, εἶπεν δὲν
ὑπαστυνόμος, οὔτινος εἶχε ἥδη πλέον σχημα-
τισθῆ ἡ πεποιθησίς.

— Πιθανῶς, εἶπεν δὲν Λαυρέντιος ἀτα-
ράχως, ἀλλ' ὅπωσδήποτε αὐτὸ εἶνε πα-
ραδόξον.

Καὶ ὁ Μούλ ἐπίσης εἶχε σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν του. 'Ο Λαυρέντιος ἦν ὁ δολοφόνος, καὶ τοῦτο ἦτο καθαρὸν ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὅμως τὸ γεγονός τοῦτο ἔξ οὐ ἀνέλαμψε νέα ἀπόδειξις τὸν ὄθησε νὰ κατεβάσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ συσπάσῃ τὰς ὄφρους. Τίνα λοιπὸν εἶχεν ἐνώπιόν του; Πᾶς! ἐνώπιον ἐνδείξεως τοσοῦτον βαρείας καὶ ὥλως τυχαίως ἀνακαλυφθείσης, οὐδὲν σημεῖον τρόμου, ἀγανακτήσεως, ἐκπλήζεως δὲν τὸν προδίδει! Τὸ ἀντικείμενον ἔκεινο, ὅπερ τὸν ἐνοχοποιεῖ καὶ δύναται νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν τὴν ἀποκοπὴν τῆς κεφαλῆς του, τὸ παρατηρεῖ ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου τρόμου, καὶ ἔκουσίως, ἀπλῶς τὸ ἀναγνωρίζει;

— Τοῦτο ὀπωσδήποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μούλ ἔχει ισχύν τινας· ἐν τούτοις θὰ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἴδεα ὅτι θὰ εὑρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν του τὸ ἔτερον κομβίον, ἡ ἀρνησίς θὰ τὸν κατέστρεψε. 'Αλλὰ κοινός τις δολοφόνος δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ προσθέσῃ: «Α! ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἥλθον πρὸ τινος καιροῦ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κῆπου...» ἔκεινος δὲν λέγει τοῦτο, ἀλλὰ: «νομίζει ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν ἥλθεν ἐδῶ... τοῦτο φρίνεται παράδοξον... 'Ἐν τούτοις εἶναι δυνατόν.»

Καὶ ὁ Μούλ ἐννοῶν ὅτι εἶχεν ἐνώπιον του τύπον εὐσταθείας καὶ προσποιήσεως, ἐψιθύριζε:

— Φαντάσου λοιπὸν τί θὰ εἶναι ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων;

'Εφοβεῖτο καὶ αὐτὸς διὰ τὴν ἀποστολήν του. 'Αποδείξεις; Εἶχεν ἥδη καὶ βεβαίως συνέλεγε καὶ ἐτέρας. 'Αλλ' ἐκ πείρας ἐγίνωσκεν ὅτι ἀν ἔνοχοι τινες ἀποκλύπτονται ὡς ἔξ εὐχαριστήσεως, ἔλλοι δύος ἔχουσι τοσαύτην ἐφ' ἔχουτῶν ισχὺν καὶ τόσον καλῶς γυνώσκουσι νὰ ἐπιβάλλωνται πρὸς τοὺς δικαστὰς των, ωστε αἱ βαρύτεραι ἀποδείξεις δὲν ἥρκουσιν ἐνίστε πρὸς καταδίκην. Μὲ ἔνα ἐκ τούτων εἶχε νὰ παλαιστῇ.

Μετ' ὄλιγον ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν σκέψεών του.

Εἰς ἐκ τῶν κλητήρων, μείνας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἥλθεν ἡ ἀναγγείλη ὅτι ἡ Μαριέττα συνῆλθε καὶ ἥδυνατο ἀνακιφιόλως νὰ διμιλήσῃ.

— 'Α! εἶπεν ὁ Μούλ ἀνακούφιζόμενος. Δόξα τῷ Θεῷ. Εἰσέλθωμεν τάχιστα.

Καὶ παρέσυρε τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τὸν Λαυρέντιον.

H'

'Ιδοὺ τὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἶχε συμβῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

'Ενθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι πλεῖστοι γείτονες εἶχον εἰσέλθει μετὰ τῆς ἀστυνομίας. Μία ἐκ τῶν ἔξεων του Μούλ εἰς παρομοίας περιστάσεις ἦτο νὰ μὴ ἐμποδίζῃ ἔξ δλοκλήρου τὸ πλήθος, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον νὰ τὸ περιορίζῃ· πολλάκις εἶχε συλλέξει πολυτίμους πληροφορίας ἐκ τῶν διμιλῶν, αἴτινες ἀντηλάσσοντο.

'Ἐνταῦθα, μεταξὺ τῶν προνομιούχων περιέργων, εὐρίσκετο καὶ ἡ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου Πελωδά, ἡ νέα ἔκεινη, ἡ-

τις εἶχεν ὑποδείξει τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τοῦ Λαυρεντίου, γνωρίζομεν δὲ ἀντὶ ποίου σχεδιανού βλέμματος ὁ Μούλ τὴν εἶχεν ἀμείψει. 'Η Πουλχερία, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχύνην της, ἐδιπλασιάζε τὰς ὑπὲρ τῆς Μαριέττας περιποιήσεις της καὶ εἶχε διέλθει τὴν νύκτα πλησίον της. 'Οτε κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωΐας ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξιν τοῦ Λαυρεντίου ἔσπευσε πρώτη πρὸς συνάντησιν του. Βλέπουσα τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του κεχαριγμένην ἀπελπισίαν, ἔστη ἔκπληκτος καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα· ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος παρηλθει χωρὶς οὐδὲν νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ οἴκου διείηγειρεν.

'Η Πουλχερία ἔμεινεν ἐν τῷ διαδρόμῳ καὶ μετ' ὄλιγον διὰ τῆς ἡμιτηνεψυγμένης θύρας ἥδυνθη νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἔξετασιν τοῦ οἴκου τοῦ θύματος. 'Οστις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἥθελε παρατηρήσει τὸ πρόσωπόν της θὰ ἐπείθετο περὶ τοῦ περιπαθοῦς ἔρωτος διὸ ἥσθάνετο ἔτι διὰ τὸν νέον ἔκεινον. Συνεμερίζετο τὴν ὄδύνην του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀκδικήσεως, ὑφῆς καὶ ἔκεινος κατείχετο. 'Ανεσκίρτησε δὲ αἴφνης ὅτε, καθ' ἥν στιγμὴν οἱ τρεῖς ἀνδρες ἔξηρχοντα δύος κατέλθωσιν εἰς τὸν κῆπον, ἡκουσε τὸν ὑπαστυνόμον λέγοντα πρὸς τὸν Λαυρέντιον: «Βοηθήσατέ μας νὰ ἀκδικήσωμεν τὴν μητέρα σας.»

— Ναί, εἶπε καθ' ἔχυτήν, καὶ θὰ συντελέσω καὶ ἔγώ ἂν ἦνε δυνατόν.

Δι' αὐτὴν ὑπῆρχε τι σοβαρότερον τῶν παρατηρήσεων, ὃς μετέβαινον νὰ ἐπιβεβαιώσωσι· πρὸς τοῦτο θὰ συνέτεινον αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Μαριέττας, καὶ ταύτας ἔπρεπε διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐπιτύχῃ.

Ἐπανῆλθε τρέχουσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν φ' εὐρίσκετο ὁ Ιατρός, διὸ ἔβοήθουν δεῖλοι μόνον καὶ ἀδέξιοι. 'Η Πουλχερία ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς.

'Η Μαριέττα ἥρετο τέλος κινυսμένη· ἔκινεν ἀσθενῶς τοὺς βραχίονας, τὰ δὲ βεβαρημένα βλέφαρα ἥνοιγοντο ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ὄφθαλμοῦ της· τὸ στῆθος της, ἔξ οὐ ἔξηρχετο ἀσθενής ρόγχος, ἀνέπαλε μετὰ δυσκολίας. 'Ο Ιατρός ἐδήλωσεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς ἦτο σοβαρά.

— Δὲν δύναται νὰ μείνῃ οὕτω, εἶπεν εἰς τὴν Πουλχερίαν, βοηθήσατέ με νὰ τὴν ἀνεγείων.

'Η Πουλχερία προσεπάθησεν, ἀλλ' ὡς ἦτο τοποθετημένη δὲν ἥδυνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, μόλις ἥδυνθη νὰ κινήσῃ ἀνωφελῶς τὴν ἀσθενῆ.

— Σύρατε τὴν κλίνην εἰς τὸ μέσον του δωματίου, εἶπεν ὁ Ιατρός.

'Η διαταγὴ πάρουτα ἔξετελέσθη καὶ ἡ Πουλχερία εἰσῆλθεν εἰς τὸ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου μέρος. Μόλις ἔθηκε τὸν πόδα της ἐκεῖ καὶ αἴφνης ἔξεβαλε κραυγὴν συγχρόνως δὲ ἔστη προσηλμένους ἔχουσα τοὺς ὄφθαλμούς, φρίττουσα, καταπληκτος... Πρὸ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ δαπέδου, παρετήρησεν αἰμοσταγές ἐγχειρίδιον· ἦτο τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ εἶχε μείνει ἐπὶ τοῦ φορέματος τῆς Μαριέττας καὶ ὡλίσθησε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου· τὸ ἀνεγνώριζεν· τὸ πολυτελές ἐκεῖνο ἐγχειρίδιον τὸ εἶχεν ἵδει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λαυρεντίου, τὸ εἶχε παρατηρήσει εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ!

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἡρώτησεν ὁ Ιατρὸς σπεύσας πρὸς αὐτήν.

— Τίποτε... δὲν εἶναι τίποτε, ἀφήσατέ με, ἐψιθύρισε θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, λιποθυμῶ... ἡ συγκίνησις... Ταύτα λέγουσα, κατέπιπτε σχεδὸν λιπόθυμος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. 'Ανέλαβε πάραυτα τὰς δυνάμεις της καὶ ἀπωθούσα τὰς χεῖρας, ἀς ἔτεινον πρὸς αὐτήν :

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἐπανελάμβανεν.

'Ανηγέρθη μετὰ προσπαθείας καὶ βραδέως. Τὸ πρόσωπόν της ἦν ὡχρότερον καὶ μᾶλλον μεταβεβλημένον ἐκείνου τῆς Μαριέττας. 'Οτε ἀνηγέρθη, τὸ ἔγχειρίδιον δὲν ὑπῆρχε· τὸ εἶχε λαβεῖ καὶ κρύψει ἐντὸς τῆς ἐσθῆτός της, εἰσελθούσα δὲ ἐκάθησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

— Αύτὰ συμβαίνουν, εἶπεν ὁ Ιατρός, δέταν εἰνέ τις συνειθυμένος εἰς παρομοίας συγκινήσεις· λιποθυμίαι καὶ τότε... 'Ἐν τούτοις εἶχα παρακαλέσει νὰ στείλουν εἰς ἀναζήτησιν ἀλλού·

'Η κυρία Γροσλέν ἀνεπλήρωσε τὴν Πουλχερίαν. Μετέβαλον τὴν θέσιν τῆς ἀσθενοῦς, ἐλαφρά δὲ ἀνακούφισις παρετηρήθη· ἡ ἀσθενοῦς κατέστη ἥττον βεβιασμένη· ὁ σφυγμὸς ἔπαλλεν ἰσχυρότερον καὶ διὰ τοῦ διασταλέντος βλεφάρου ἐφάνετο ἀκτὶς ζωῆς καὶ διανοίας. Τότε ὁ κλητὴρ ἔσπευσεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ὑπαστυνόμου καὶ τοῦ Μούλ.

Βλέπουσα αὐτοὺς εἰσερχομένους η Πουλχερία, ἡλέθη. 'Ερριψεν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου βλοσυρὸν καὶ πένθιμον βλέμμα, δέτη διῆλθε πρὸ αὐτῆς ὑπεχώρησε σχεδὸν μετὰ τρόμου. Είτα, αἰσθανομένη καὶ πάλιν λιποθυμίαν, ἔξηλθε.

Τὸ βλέμμα ἔκεινο, ἡ στάσις καὶ ἡ αἴφνιδια φυγὴ δὲν εἶχον διαφύγει τὸν Μούλ. Πόσον μετενόπει βραδύτερον, διότι ἔδωκε περισσοτέρων σημασιῶν εἰς τοῦτο, διότι δὲν ἔκάλεσε πρὸς ἔξετασιν τὴν Πουλχερίαν! 'Αλλὰ δὲν ἐλάμβανε τοῦτο ὑπ' ὄψει· δὲν μόνον πρᾶγμα ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ Μαριέττα εἶχεν ὄμιλησει τὸν Λαυρέντιον. Τί ἐσήμανε λοιπὸν ἂν ἡ Πουλχερία παρίστατο εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἔκεινην, ἀφοῦ καὶ ἀλλα πρόσωπα τὴν εἶχον ἀκούσει, ἡ δὲ Μαριέττα ἀλλας τε θὰ ἐπανελάμβανεν αὐτήν;

— 'Οθεν ἐδοκίμασεν ἔκπληξιν καὶ δυσαρέσκειαν ὅτε ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐν ἡ εὐρίσκετο ἡ Μαριέττα.

— Δὲν μοι φρίνεται νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὄμιλησῃ, εἶπε πρὸς τὸν Ιατρόν.

— 'Αναμφισύλως ὅχι, εἶπεν οὗτος, δὲν ἀνέλαβε μάλιστα ἀκόμη, ἀλλ' ὄλιγον κατ' ὄλιγον συνέρχεται.

— Πῶς συμβαίνει τότε;.. ἐψιθύρισεν ὁ Μούλ.

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐν τῷ κήπῳ γενομένη ἀνακάλυψις εἶχεν ἀναμφίβολας γίνει γνωστή, καὶ ὅτι ἡ Πουλχερία τὴν εἶχεν ἐκλάβει κατὰ τοῦ Λαυρέντιον.

Οὐ παστυνόμος πλησιάσας τὴν Μαριέτταν τῇ ὁμίλησε, καὶ προσεπάθησε δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῆς. Ἀνωφελεῖς προσπάθειαι. Διέμεινεν ἀναίσθητος καὶ ἐφρίνετο μὴ ἀκούσασα οὐδὲ ἐννοήσασά τι τῶν περὶ αὐτὴν συμβαινόντων.

Ἐάν μοὶ ἐπιτρέπετε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος εἰς τὸν ὑπαστυνόμον, ἡ Μαριέττα μὲ γνωρίζει, τὰ χρακτηριστικά μου καὶ ἡ φωνή μου θὰ τῇ προξενήσουν ἵσως αἴσθησιν.

Ο Μούλ οὐπισθοδόμησεν ἔκπληκτος.

Αὐτὸς εἶνε πολὺ δυνατόν, ἐσκέφθη. Τύχη ἀγαθή! Αὐτὸς εἶνε καθ' ὅλα τέλειος!

Ο Λαυρέντιος ἐπροχώρησε καὶ κύπτω ἐπὶ τῆς κλίνης:

Μαριέττα, δυστυχής Μαριέττα, εἶπε διὰ φωνῆς γλυκείας, μὲ ἀναγνωρίζεις; Είμαι ἔγω ... δ Λαυρέντιος.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Μαριέττα ἀνέλαβε δυνάμεις.

Ἡ ἀναπνοή της κατέστη ταχυτέρα καὶ ἴσχυροτέρα. Οἱ ὄφθαλμοι της ἡνεύχθησαν ὑπερμέτρως καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας της. Αἴφνης φρικίασις διέτρεξε τὰ μέλη της καὶ ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὄπιστα ὡς εἰ φεύγοντα φρικώδη ὄπτασιαν, εἶτα ἀπέστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν ἐκβάλλοντα διαπεραστικὴν κραυγὴν. Κῦμα αἷματος ἐπλήρωσε τὸ στόμα της καὶ ἔρρευσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Οἱ ιατρὸς ἐπλησίασε μετὰ ζωηρότητος.

Δυστυχής κόρη! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν μὲ ἀναγνωρίζει· εὑρίσκεται ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν ἥσθανθη.

Αὐτὸئενέ ἀναντίρρητον, εἶπεν ὁ Μούλ.

Οἱ ιατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἀν ἐπέμενον πλειότερον θὰ ἐφόνευον τὴν Μαριέτταν, μετενόι μάλιστα, διότι ἐπέτρεψε τὴν ἀπόπειραν αὐτὴν. Κατ' αὐτόν, θὰ ἦν παραφροσύνη νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ πείραμα, ἀν δὲν παρήρχοντο τέσσαρες ἡ πέντε ἡμέραι.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένωσιν. Αλλὰ τι ἐσήμανε τοῦτο διὰ τὸν Μούλ καὶ τὸν ὑπαστυνόμον; Ο, τι εἶχον ἐξακριβώσει δὲν ἤκει; Ἡ Μαριέττα δὲν εἶχεν ὑποδείξει ταφῆς τὸν δολοφόνον;

Οὐχ ἥττον ἀναγκαῖον ἦτο νὰ μὴ ἀποδείξωσιν οὐδεμίαν ἐκ τῶν ὑπονοιῶν, αἰτινες ἐπεβάρυνον τὸν Λαυρέντιον.

— Ήδη, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, δὲν ἔχωμεν ἀλλο τι νὰ πρᾶξωμεν ἐνταῦθα. Πρέπει πάραυτα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὸ δικαστήριον. Θὰ ἔλθετε μαζί μας, κύριε Δαλισιέ.

— Μαζύ σας . . . διατί; ἡρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Διὰ νὰ κάμετε τὴν μήνυσίν σας καὶ παράσχητε ὅλας τὰς πληροφορίας, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω. Εἶνε ἀναγκαιότατον.

Ο Λαυρέντιος ἡθέλησε πρῶτον νὰ ἐναγκαλισθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν μητέρα του.

— Αθλιε, ούτιδανέ! ἐψιθύρισεν ὁ Μούλ, δστις εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτὸν μέχρι τοῦ θαλάμου τῆς μητρός του.

Μετὰ παρέλευσιν ὅλιγων λεπτῶν, ἀμαζακ μετέφερε καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸ δικαστήριον.

θ'

Τοῦτο ἡ ἐννάτη περίποιον ὥρα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Όρολογίου. Διῆλθον ταχέως ἐνώπιον τῶν σκυθρωπῶν στοῶν, γνωστῶν ίδιως τῷ ὑπαστυνόμῳ καὶ τῷ Μούλ, αἵτινες ἀγούσιν εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δικαστηρίου, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸ δεσμωτήριον. Είτα ἐστράφησαν δεξιά, ἔλαθον τὴν ὁδὸν Barillerie καὶ ἐπανήλθον διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας.

Αφοῦ διῆλθον σειρὰν διαδρόμων, κλίμακας ἀνάντεις καὶ κατάντεις, ἀφίκοντο εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν, εἶδος ἀντιθαλάμου, περιέχουσα ἐδῶλια ἐκ δέρματος, εἰς ἐν τῶν ὁποίων ἐκάθητο ὑπηρέτης τις.

— Ο κύριος Θουριέρ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖον του; ἡρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Μάλιστα, πρὸ ὅλιγου ἥλθε, εἶνε μὲ τὸν γραφέα του.

— Ήμπορῶ νὰ εἰσέλθω;

— Πιστεύω πηγαίνω νὰ ίδω.

— Εἰπέτε του ὅτι πρόκειται περὶ κατεπιγούσης ὑποθέσεως.

Ο φύλακες εἰσῆλθε διὰ μικρᾶς πρὸς τὰ δεξιά θύρας, ἐπανῆλθε πάραυτα καὶ εἰσῆγαγε τὸν ὑπαστυνόμον παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

Ο Μούλ καὶ ὁ Λαυρέντιος ἔμειναν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Δυνάμεις νὰ μείνωμεν ὅλιγον ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μούλ μὲ ἥθος εὐχαριστήσεως καὶ ἀπλότητος.

Πρότερεψε τὸν Λαυρέντιον νὰ καθήσῃ εἰς ἐν τῶν ἐδῶλιών των προωρισμένων διὰ τοὺς μάρτυρας καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐκάθησε καὶ οὗτος πλησίον του. Μία ἐκ τῶν ἀρχῶν του ἦν νὰ ἐργάζηται ἀδιακόπως ἀλλως τε δὲν εἶχεν ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν του, ἐνα δολοφόνον, ἀληθῆς δὲν ἤδονὴ δι' αὐτὸν δὲν ἦτο νὰ τὸν σπουδάζῃ καὶ τὸν ἔξετάζῃ;

Ηρέατο πρῶτον ὅμιλῶν περὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ παρέστη ἦν ἡγανακτισμένος διὰ τοῦτο, ἐκπληκτός, μὲ δυνάμενος νὰ ἐνοήσῃ πῶς ὑπῆρχον τοιοῦτοι ἀθλιοί. Εἶπε ταῦτα ἀπλούστατα καὶ μὲ τόνον ἐντίμου ἀστοῦ, δστις, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὴν διήγησιν ἐγκλήματός τινος, ἀνακράζει: «Εἰς ποίους χρόνους ζῶμεν.»

Ο Λαυρέντιος σκυθρωπὸς καὶ ἀφροημένος ἐστέναξε βαθέως, χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ.

Ο Μούλ ἐξηκολούθησεν: Ελυπεῖτο τὸν Λαυρέντιον ἐξ ὅλης καρδίας. Ο ἀτυχής νέος! . . . ἐφαντάζετο τὴν ἀπελπισίαν του. Οποῖον κτύπημα διὰ νιόν, ἀφοῦ αὐτὸς ἀνέκαγκαιότατον.

Ο Λαυρέντιος τὸν ἡτένισε διὰ τῶν υγρῶν καὶ διαπεραστικῶν αὐτοῦ βλεμμάτων.

— Ήσυχάσατε, ἀνέκραξε τότε ὁ ἀστυνομικὸς ὑπαλληλος, θὰ ἐκδικηθῶμεν τὴν μητέρα σας. Ἐγὼ σας τὸ λέγω, τὸ ὡραίοθην. Θὰ ἔχετε τούλαχιστον τὴν παρηγορίαν αὐτὴν.

Καὶ ἤρξατο ἐκθειάζων τὰ ἀνιχνευτικά μέσα τῆς ἀστυνομίας. «Ούδεν, κατ' αὐτόν, διέφευγε τὴν θαυμασίαν ἐκείνην διεύθυνσιν. Εγίνωσκε τὰ πάντα, καὶ οὐδὲν ἔγκλημα ἔμενεν ἀτιμώητον. Οσον δ' ἀφορᾷ αὐτόν, τὸν Μούλ, ἦτο πεπρωισμένος μὲ διορατικὸν ὄλως ἕδιον, καὶ ἤδη ὑπὸ τινας ἐνδείξεις εἶχεν ἀναγνωρίσει εἰς τὸ δράμα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, τὰ ἔχη χραχίου καταδίκου, διαπέτου τοῦ κατέργου, καὶ τὸν ὅπιον δὲν θὰ ἔβραδυνε νὰ συλλάθῃ».

Βεβαίως ἦτο δύσκολον, ἡ γελοία αὔτη ὑπόνοια, αὐξάνουσα τὴν βεβαίωτητα τοῦ Λαυρέντιου, νὰ μὴ προκαλέσῃ ἐλαφρὸν εἰρωνικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων του. 'Αλλ' ὅχι, τίποτε! τούναντίον ἤκουε σοβαρός, προσεκτικός. 'Η φυσιογνωμία του, ναρκωδής μέχρι τοῦδε, ἀνεζωγονεῖτο βαθύδον. Αἴφνης ἔλαθεν ἔκφρασιν ἀγρίαν καὶ σκληράν.

— Ναί, ἀνέκραξεν ἡμιτινεγειρόμενος καὶ ἀρπάζων τὸν βραχίονα τοῦ Μούλ, ἐκδικήσατε μας, ἐκδικήσατε τὴν μητέρα μου! "Ω! οι ἀθλιοί! δὲν ὑπάρχει βάσανος, δὲν ὑπάρχει μαρτύριον... "Α! ἥθελον νὰ τοὺς κρατῶ ἐδῶ μὲ τὰς χειράς μου...

Καὶ ἐστη ἀποτόμως.

— Καὶ τι; . . . ἔπειτα; . . . ἐψιθύρισεν! "Α! δυστυχής! μήπως τοῦτο θὰ ἀπέδιδε τὴν μητέρα μου; τὴν δυστυχή μητέρα μου, η ὁποία μὲ ἡγάπα καὶ ἔγω τὴν ἐπότιζα μὲ πικρίας καὶ θλίψεις...

— Ο Μούλ ἐφρικίασεν.

— Θαυμάσια! ἐσκέφθη. "Α! ο ἀθλιος πῶς ὑποκρίνεται, ὅποια στάσις!

— Διότι δὲν γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ ψυχικῆς διαχύσεως, πόσον ἦτο καὶ πρὸ πρὸς ἐμέ.... ὁ πατήρ μου ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ, δὲν τὸν ἐγνώρισα. "Ημην τὸ πᾶν δι' αὐτήν, καὶ παιδίον ὅτε ἥμην ἀκόρη, τὸ καταλαμβάνω τώρα. Εσκεπτόμην ὅτι ἐπερπετε νὰ τὴν ἀνταμείψω διὰ τὰς τόσας της φροντίδας καὶ τὴν τόσην της ἀγάπην. Διατί δύως ὑστερον ἐφάνη τόσον ἀχάριστος, τόσον ἔνοχος!

— Καὶ κλαίει! ἔλεγε καθ' ἐκατόν δούλων παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἐγίνωσκε καὶ λίλιστα ὅτι διὰ τὸν διαχρύσων ἐξήρτηται ἐξ ὄργανισμοῦ ὄλως ἕδιον τῶν διακριτείδων ἀδένων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς ἰδιότητος τῆς καρδίας. 'Άλλα πηγαίνετε νὰ εἰπητε τοῦτο εἰς δώδεκα ἐντίμους ἐνόρκους. Θὰ τὸν ἐναγκαλισθοῦν', ἐσκέπτετο μετὰ θλίψεως.

Ἐν τούτοις, εἰλικρινής ἡ ψευδής, ἡ εὐγλωττος ἐκείνη διάχυσις τὸν εἶχε κάπως κλονίσει, καὶ πρὸς στιγμὴν εἶπε καθ' ἐκατόν δούλων, δούλης ἡ τρελλός! Ούτω σκεπτόμενος δὲν ἀπέσπα τὸ βλέμ

μα του ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου οὐδὲν ἔκ ταρκτικὴν ἀνάκρισιν, ὡς ἔκεινη τὴν ὅποιαν τῆς φυσιογνωμίας του τῷ διέφευγεν. «Οὐδεμία ψευδῆς κίγνησι! ἐψιθύριζεν. Οποία ἐντέλεια καὶ τοῦ φυσικοῦ ὑπερτέρα». Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαυρέντιος διηγεῖτο μετὰ συγκινητικῆς ἀπλότητος τὰς λεπτομερίας τῆς πλησίου τῆς μητρός του διελθούσης παιδικῆς ἡλικίας. «Καλά, εἶπε καθ' ἔκυτὸν ὁ Μούλ, κατανεύων μελαχγολικῶς τὴν κεφαλὴν, περιγέλα με, ἔχεις δίκαιον.»

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ὑπαστυνόμος εἶχεν ἔξηγήσει εἰς τὸν Ἀνακριτὴν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως του. Αἱ κατὰ τοῦ Λαυρεντίου ἀποδείξεις ἦσαν τοσοῦτον βαρεῖαι, ὡστε παρὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κύριος Θουριέρ οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἔνοχῆς του.

— Δὲν ἤννόησε βεβαίως ὅτι τὸν ὑποπτεύθε; ἥρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον.

— «Ἐλαχίσ ὅλας τὰς προφυλάξεις, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ἐκάματε φρονιμότατα. Καλὸν εἶναι νὰ μὴ ὑποπτεύῃ τι. Δὲν ἔχετε ἄλλας πληροφορίας νὰ μοι εἴπητε;

— «Οχι, αὐτοὶ εἶναι ὅλαι.

— Καλάς τώρα θὰ ἔξελθετε καὶ θὰ εἰσαγάγετε τὸν νέον. Μίαν στιγμὴν. Ακούσατε:

‘Ο ὑπαστυνόμος ἐπανηλθε.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἔξετάσεως, δυνατὸν νὰ ἔννοησῃ ὅτι τὸν ὑποπτευόμεθα καὶ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολον νὰ κάμη θόρυβον καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ φύγῃ. Αὐτὸς ἄλλως τε θὰ καταλήξῃ ἀλανθάστως εἰς ἔνταλμα φυλακίσεως. Θὰ προσκαλέσετε δύο ἀνδρας, οἱ ὅποιοι θὰ μένουν ἔκει εἰς τὸν διάδρομον, ὅπισθεν τῆς θύρας, ἕτοι μοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς πρῶτον σημεῖον.

‘Ο ὑπαστυνόμος προσέκλινεν.

— «Ηδη, ἔκπολούθησεν ὁ κύριος Θουριέρ, νὰ ὑπόθεσις αὕτη ἔχει ἔξαιρετικὴν σπουδαιότητα, ὡστε εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ διευθύνων ἐγὼ τὰς ἀνακρίσεις. Ἐπανέλθετε εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ καὶ θέσατε αὐστηρὸν ἐπιτήρησιν περὶ τὴν οἰκίαν. Μεταφέρετε τὴν ὑπηρέτριαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ιατροῦ Πουμέν, εἰς κλητὴρ θὰ μένει πλησίον τοῦ δωματίου τῆς κόρης αὐτῆς καὶ θὰ μοι καταστήσῃ γνωστόν, ἐνταῦθα ἢ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ εἰς οἰανδήποτε στιγμήν, εὐθὺς ὡς οἱ ίατροὶ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη ἡ ἔξτασις καὶ ἡ ἀντιπαράστασις.

‘Ο κύριος Θουριέρ διέταξεν εἶτα νὰ ζητήσωσι τὸν ίατρὸν Σεριζέ, διάσημον ίατροδικαστήν, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν αὐτοψίαν. Δὲν ἐνόμισε κατάλληλον νέαν ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ θύματος, πεισθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ ὑπαστυνόμου ὅτι αὕτη δὲν θὰ κατέληγεν εἰς ἀποτέλεσμα. Επίσης καὶ ἡ οἰκία τῆς ὁδοῦ Γραμμὸν ἔπρεπε νὰ ἐπιτηρήται.

— Κανεὶς πρὸ ἐμοῦ δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἔκεινην, εἴπεν ὁ κύριος Θουριέρ. Πέμψατε τάχιστα ἔνα ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων καὶ παραγγείλατε νὰ παρατηρῇ τὰ πάντα. Δύνασθε, ἀν δὲν εἰσθε πολὺ κουρασμένος, νὰ ὑπάγητε ὁ ἔδιος καὶ προσθῆτε εἰς προκα-

ταρκτικὴν ἀνάκρισιν, ὡς ἔκεινη τὴν ὅποιαν ποιοὶ ἀνεκοινώσατε πρὸ ὄλιγου.

‘Ο ὑπαστυνόμος ἔξηλθε καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λαυρέντιος εἰσῆγετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

‘Ο Μούλ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὅστις ἐγνώρισε τὰς διαταγάς, ὡν τὴν ἐκτέλεσιν ὥφειλε νὰ ἔξασφαλίσῃ ὁ Μούλ, ἀκούων ταῦτα, κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν μὲν ὑφος περίφροντι καὶ σκυθρωπόν.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὸν ἥρωτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— «Ἐχω, ἀπεκρίθη ὁ Μούλ.... ὅτι ὁ παλληκαρᾶς, τὸν ὅποιον ἀφήκαμεν ἔκει, θὰ μᾶς παίξῃ ὅλους.... ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω καὶ θὰ ιδησ....

[“Ἐπεται συνέχεια”]

‘Εστράφη ὑπέρμα πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρόν, ἔξακολουθῶν δὲ νὰ καπνίζῃ τὴν πίπαν αὐτοῦ, ἥτις ἀνέπειρε νέφη καπνοῦ, ἀτιναχαλύπτον σχεδὸν αὐτόν, παρεπήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν εἰκόνα, ἣν εἶχε πρὸ ὄφθαλμῶν.

‘Εκεῖθεν τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμίσκων, ἐφαίνετο εὔρεα πεδιάς ἐλαφρῶς κεκλιμένη μέχρι τοῦ χωρίου Μορσάν, οὐτινος αἱ οἰκίαι ἔστεφον τὴν κλιτύν.

‘Ολιγον δεξιὰ τοῦ χωρίου τούτου μέγα δάσος εὑρίσκετο πλαγίας, καὶ πρὸ τοῦ δάσους τούτου ὑψούτο ὁ πύργος, ὃν ὁ κύριος Λεκόκ είχε παρατηρήσει.

‘Ἐν τοῖς λειβαδίοις δὲν ὑπῆρχον οὔτε βόες, οὔτε πρόβατα, οὔτε ποιμήν.

‘Ἐπι τῶν ὄχθων τῆς Οργης, οὐδεὶς ὁ περιδιαβάζων, οὐδεὶς μάλιστα ἀλιεύς.

‘Ο μυλωθρὸς δὲν παρετήρει βεβαίως διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μὲ τὴν χειμαρικὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῃ τὸ χόρτον φυόμενον, μήτε μὲ τὴν ἀπλοίκην εὐχαρίστησιν νὰ παρακολουθήσῃ τὰ σκιρτήματα τῶν ἐν τῷ ποταμῷ ἀσπαρόντων ιχθύων. Διὸ ὥφειλε νὰ ζητηθῇ ἀπωτέρω τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ μετὰ τοσαύτης προσοχῆς παρετήρει.

‘Ο Πιεδούσης, ὅστις εἶχεν ἔξαιρετον ὄρασιν, ἐπειδώρησε μίαν πρὸς μίαν τὰς οἰκίας τοῦ Μορσάν, ἀλλ’ οὐδὲν τὸ ἔκτακτον εἶδεν.

‘Ησαν ἔξοχικαὶ λευκαὶ οἰκίαι, μὲ πράσινα παραθυρόφυλλα, κεκλεισμένα, ἔνεκα τοῦ καύσωνος, καὶ μὲ στέγας ἐκ κεράμων ἢ ἐκ σχιστῶν λίθων, αἵτινες ἐμάρμαρον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἥλιου.

‘Ο πράκτωρ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν πύργον, ἔκεισε δὲ παρετήρησε, κυμαίνομένην εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ἀλεξικεραύνου τοῦ ἐνὸς τῶν πύργων, ὑπερμεγέθη λευκὴν σημαίαν.

‘Η σημαία αὕτη εἶχεν ἄρα γε ὑψωθῆ ἐκεῖ ἵνα γνωστοποιήσῃ τὰς πολιτικὰς ίδεας τοῦ πυργοδεσπότου, ἢ ἀπλῶς μόνον, ἵνα φανερώσῃ, κατὰ τὸ Αγγλικὸν ἔθος, ὅτι ὁ ιδιοκτήτης εὑρίσκετο ἐντός; ‘Η μαλλον, ἂντος ἄρα γε σημεῖον προωρισμένον ὅπως ἴδωσι καὶ ἐννοήσωσιν αὐτὸς ἐκ τοῦ μύλου;

‘Ο Πιεδούσης ἔκλινε νὰ παραδεχθῇ τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπόθεσιν.

‘Μετ’ ὅλιγον αἱ οἰκίαι τοῦ ἐπειθεβαίωθησαν, διότι ἡ σημαία κατῆλθεν ἡσυχῶς κατὰ μῆκος τοῦ ὑποβαστάζοντος αὐτὴν ἀλεξικεραύνου, καὶ ἐξηφανίσθη.

‘Ο πρώην ἀριθμὸς 29 ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸ ἀλλο πλευρόν, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ καὶ εἶδεν ὅτι ὁ μὲ τὸ τηλεσκόπιον παρατηρητὴς ζήθετεν εἰς τὴν θήκην του τὸ τηλεσκόπιον καὶ ταύτοχρόνως ἐδίπλωσεν ἐρυθρὸν ράκος, ὅπερ ἔκινεν εἰς τὸ ἄκρον ξύλου.

‘Ούδεμία πλέον ὑπελείπετο ἀμφιβολία.

‘Ο πρὸ μικροῦ περαιωθεὶς ἐναέριος τηλέγραφος κατεδείχνευεν ἐναργῶς ὅτι ὑπῆρχε συνεννόησις μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τοῦ μύλου.

‘Οθεν ὁ πύργος καὶ ὁ μῦλος ἡσαν ἀμφότεροι ὑπόποτοι, κατὰ τὰς συλλεχθείσας πληροφορίας.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΜΓ'

‘Η ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακάλυψις ἡ-νέψεν εἰς τὸν Πιεδούσην δρίζοντας εύρυτέρους ἔκεινων, οὓς ἔβλεπε τις ἐκ τοῦ ὕ-φους τῆς στέγης τοῦ μύλου.

‘Ἐν πρώτοις, δικρατῶν τὸ τηλεσκόπιον ἀνθρωπὸς δὲν ἦτο ὁ Γιάκο.

‘Ο Γιάκο εἶχεν ἀνάστημα λεπτὸν καὶ ἔκλυτον, διὰ τὸν ὄγκωδους σώματός του πλήρους διὰ τὸ ὄγκωδους σώματός του ὄλον τὸ πλάτος τοῦ φεγγάτου. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφαίνετο, διότι ἀκάλυπτον αὐτὸς αἱ χειρές του καὶ τὸ ὅπερ ἐκράτει τηλεσκόπιον. ‘Ο πράκτωρ ὅμως ἐμάντυσεν διότι ὁ ἀνθρωπὸς ἔκεινος θὰ ἦτο ὁ Σωφάλ, ὁ εὐτυχῆς σύζυγος τῆς μυλωθροῦ.

Πῶς ὁ Σωφάλ, ὅστις ὑπετίθετο ὅτι ἐ-κόμισεν ἀλευραὶ εἰς Κορβέλ, εὑρίσκετο εἰς τὸν μῦλον τῆς Ύθέτ;

Διατί ἀνῆλθεν εἰς τὴν σιταποθήκην, ὅπως ἀστρονόμος ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον του, ἢ ὅπως ναύτης εἰς τὸν μέγαν ιστὸν τοῦ πλοίου, καὶ διατί μετεχειρίζεται τηλεσκόπιον, ἵνα παρατηρήσῃ τὴν τοποθεσίαν;

Τῶν προβλημάτων τούτων δὲν εὑρίσκεται τὸν λύσιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

‘Ητο βέβαιον, ὅτι ἡ γραία είχε φευσθῆ, εἰποῦσα ὅτι περιέμενε τὸν σύζυγόν της.

‘Αναμφίβολον ἐπίστης ἦτο, ὅτι ὁ σύζυγος οὗτος εἶχε μυστηριώδεις ἔξεις καὶ δι-ηγείλατε πολὺ διάφορον τοῦ φαινομένου ἐμπόρου του.

Τί ἥρχετο νὰ παρατηρήσῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του;

Τοῦτο ἦτο δύσκολον νὰ προσδιορισθῇ, δὲν ήταν διάποδος τοῦ φαινομένου ἐμπόρου της γινώσκη.